

BIBLIA

Az augusztusi elmélkedéseket Kálmán Márta és Kiss Jozsó (Budapest) készítette, a szeptemberieket Kőszeginé Rihmer Melinda (Pécs)

Augusztus 7. – Évközi 19. vasárnap – Lk 12,32-48 – Készenlét

Az igeszakasz első része arról szól, hogy ahol a kincsünk van, ott lesz a szívünk is. Mit is jelent ez? Amit fontosnak tartunk, amit szeretünk, ami döntő számunkra, ami körül forog az életünk, amik tulajdonképpen vagyunk, az a mi kincsünk. Valamilyen fontossági sorrendet mutat, hogy mi is a kincsünk.

Láttam egyszer egy férfit, aki veszélyes helyzetben elengedte gyermeke kezét, és egy szatyor után kapott. Számára abban a pillanatban fontosabb volt a szatyorban lévő tárgy, mint a gyermeke és saját testi épsége. – Mi a fontosabb számunkra?

Aki-ami fontosabb nekünk, az van első helyen az életünkben. Aki ott volt tegnap és ott lesz holnap is, aki állandó az életünkben, az a mi kincsünk, és ott van, lesz a szívünk is. Egy elkötelezett keresztény ember számára természetesnek kellene lennie: Isten, a szeretet, az irgalom van az első helyen, utána jöhet minden más. Házastárs, gyermek, munka, és

csak a vége felé a tárgyak, amikre szükségünk van. Ha jó a fontossági sorrend a hétköznapijainkban, akkor nem kell félnünk és aggodalmaskodnunk, hiszen az Örökkevalónál van a kincsünk is, szívünk is. A legjobb helyen!

A bibliai szakasz nagyobb része arról szól, hogy legyünk ébren, készen, hiszen a Gazda aktív várakozást vár el az embereitől.

Amikor négy gyerekkel itthon voltam GYES-en, többször megkaptam: „Te ezt is, azt is megcsinálhatnád (újabb diploma, bedolgozás, egy kis pénzszerzés), hiszen otthon vagy, nem csinálsz semmit...” Nagyon igazságtalannak, szeretetlennek éreztem ezt a mondatot. Tudtam, aki ilyet tud mondani, az nem tudja, mit jelent az, hogy csak úgy otthon vagyok négy kisgyermekkel. Aki felelősségteljesen vállal gyermeket, az ajándékként éli meg, és állandó készenlétben van. Egészen más készenlétet igényel egy újszülött, aki éjjel ugyanúgy követel minket, mint nappal, és egészen más,

ha egy kiskamasz várja, hogy meghallgassd minden örömét, bánatát. Megint más készenlétet vár tőlünk egy nagy lakli kamasz, akinél el kell csipni azt a pillanatot, amikor jól irányzott odafigyelésre, kérdésre hajlandó megnyílni. Ha nem figyelünk jól, nem vagyunk készenléti állapotban, elszalaszthatjuk ezt a varázslatos alkalmat. Nem régen itt volt három unokánk. Este azon csodálkoztam, miben is fáradtam el? Fárasztó készenléti állapotban lenni? Fárasztó. Senki sem ígérte, hogy könnyű. A jutalom viszont mindig megvan. Futnak felém csillogó szemekkel, kitért karokkal, és megölelnek. Szóval megéri készenlétben lenni!

Jézus sem kér mást tőlünk. Legyen aktív a várakozásunk, figyeljünk rá azáltal, hogy egymásra figyelünk. Szenteljünk időt és valóságos jelenlétet embertársunknak, mert eközben – talán észre sem vesszük –, de Istennel tesszük ezt.

Augusztus 14. – Évközi 20. vasárnap – Lk 12, 49-53 –

Ha forr az érc, a rossz salak kihull, de a nemesebb rész tisztán megmarad.

A mai rész hangsúlyos szavai: békétlenség, meghasonlás, széthúzás, vita. Mondjuk egy szóval: megbotránkoztatás. Látszatra negatív, rossz kicsengésű, divergens hangok. Nehezen van egységben a Szentírás konvergencia, szerető, mindig megbocsájto, toleráns irányultságával. Szeretjük a szelíd, türelmes, füves legelő, a báránka, a csengettyű, a csendes vizek hangulatát. Jézus itt miért kemény, hideg, szinte fenyegető? Érzékelteti, hogy az egész Isten – Biblia – vallás-ügy nagyon komoly. Nem veendő félvállról.

Az emberiség szent könyvei nagyon nagy elszánásból születtek. Komolyan gondolták, bátran írták, lelkesen olvasták, hűséggel élték, olykor a vérpadig. Gyorsan leszögezném, hogy nem minden szembenállás, engedetlenség, rendbontás

vezet jóra. A jó fa hoz csak jó gyümölcsöt. Az idő az, ami eldönti, mi nem az. Vázlatos vagyok, több idézettel, szándékosan nem pontosítva. Legyen ez személyes beszélgetés tárgya.

Hálát adok a sorsnak, hogy személyesen ismerhettem-ismerhetek próféta embereket, akik ellenkezve, rendbontó módon is tudtak gyönyörű életművet létrehozni. Nem vagyok sem lelkes, sem bölcsész. Egyszerű gépészként megfogott az út-egység-hűség csodás szent háromsága. Ilyen profán vénával merem rezdülni a szakrális hullámokra. Néhány botránnyos gondolat, ami nagyon megfogott, és szeretném, ha terjednének:

- A Golgota nem cél, hanem következmény.

- Az istentisztelet főleg embertisztelet; egymással foglalkoztatok, mondja az Úr.
- Református köszöntés: Áldás, békesség! Mellette a lényeg: Légy áldás, és áldott leszel!
- Dicsértessék...! Miért nem követni tessék?
- Az utolsó vacsora szavai: „Ezt tegyétek az én emlékezetemre!” Mit? A kenyér és bor szertartását. Vagy? „Magamat másokért feláldoztam, ez lett az út vége, ti is ezt tegyétek!”
- „Nálam nélkül semmit sem tehetek.” De az is igaz, hogy nálamok nélkül semmit sem tehetek.
- A mindent adó Isten él és szeret! Nem uralkodik!
- A szabad akarat helyett megdöbentő a kötött akarat: tíz parancs, hegyi beszéd, megkötöm magamat... Ugye ismerős?

Záróakkord: mai divatos szóval Jézus megosztó személyiség. Ellen-
tétes szót javaslok: összehozó sze-

mélyiség. Istent az emberrel, embert
az emberrel, Eget a Földdel, vétket a
megbocsájtással próbálta összehoz-

ni. Bele is halt. Út – magatartás-
sorsazonosság. Megpróbáljuk?

Augusztus 21. – Évközi 21. vasárnap – Lk 13,22-30 – A szoros bejárat

Erről a bibliai példázatról egy kalandtúra jut eszembe. Megszer-
veznek egy versenyt, ahol jól elrej-
tenek egy barlangbejáratot, amely
nem látható a turistaútról, mert bok-
rok, borostyánlevelek eltakarják a
felületes szemlélő elől. Könnyen
elmehet mellette az, aki nem éber. A
cél a barlang bejárata mögött van.
Aki megtalálja, nem fér be egy-
könnyen, mert szűk a bejárat. Le
kell venni a hátizsákot, kúszva és
csak nehezen lehet beférni a kicsi
résen. Aki átrpéselte magát a szikla-
nyíláson, felegyenesedve szemébe
nézhet a főszervezőnek, aki már
nagyon várta. Nem érdemes halo-
gatni, tépelődni, hogy megéri-e,
sötétedik, hideg van, fázom, inkább
majd holnap, ugyanis a kaland egy
földi időhöz kötött esemény. Le

lehet késni, ha befejeződik a túra.
Veszíteni is lehet.

Az evangélium örömhír; Isten
országa maga a jó hír. Ez az ország
nyitva áll mindenkinek, de meg kell
keresni. Ez az elsődleges felada-
tunk: „Keressétek először Isten
Országát”, mondja Jézus. Aki keres,
az talál, mondja a magyar közmon-
dás. Ilyenkor jól jön egy bölcs, Is-
ten-szerető, Isten országába már
belépett szülő, aki jó irányban terel-
geti ezen a kalandtúrán az ember
gyerekét. De nem úszhatja meg
senki a személyes döntést, a szűk
barlangbejáraton keresztüli átmenet-
elt. Legyen az gyerek, kamasz vagy
felőtt: Le kell pakolni szép sorban,
amit eddig cipeltünk. Az okoskodá-
sunkat, az előítéleteinket, a gyerek-
kori sérelmeinket, indulatainkat,

büszkeségünket, az egész egónkat.
Minél fiatalabb valaki, annál keve-
sebbet kell lepakolni, annál köny-
nyebben fér át a keskeny nyíláson.
Csak csupasz személyiségünket
vihetjük át magunkkal ezen a kapun.
Ebben a sallangtól mentes valónk-
ban benne van Isten. Ha így lépünk
át azon a bizonyos bejáraton, talál-
kozhat a bennük lévő Isteni a másik
Istenivel. Esélyt kapunk arra, hogy
olyan életünk legyen, amelyet Isten
megálmodott rólunk.

A barlang bejáratánál ezt olvas-
hatjuk kis betűkkel: Menj be! Ami-
kor átjutottunk a szűk bejáraton,
visszafordulva azt láthatjuk belülről:
Isten hozott! Így értettem meg a
dialektikus harmónia fogalmát va-
lamikor fiatal koromban.

Augusztus 28. – Évközi 22. vasárnap – Lk 14,1.7-14 – Megalázkodás nélküli alázat

Jézus gyakran tanított példáza-
tokkal. A mai evangéliumi rész
vajon mire tanít bennünket? Amikor
Jézus arra inti a példázati vendége-
ket, hogy a lakodalomban mely
helyeket foglalják el, nekem az
alázat szó jutott eszembe. Az a fajta
alázat, ami Jézus és minden szá-
momra nagy ember életéből is su-
gárzik. Tisztázni kell, hogy bár
hasonló szó az alázat és a megaláz-
kodás, gyökeresen más a jelentése.

A megalázkodást félelem szüli,
nem a mi döntésünk. Nem önként és
dalolva kerülünk ilyen helyzetbe,
hanem valaki másnak a kényszerítő
döntéséből. Valaki úgy próbál felül-
kerekedni rajtunk, erőfölényét fitog-
tatni, hatalmát megmutatni, hogy

belevisz megalázó helyzetbe. Ha
valaki az én félelmem miatt érzi
többnek magát, az erőfölényben
érezheti magát. A megalázottság
nem az én akaratomból, nem az én
döntésemből történik. Nem jó álla-
pot. Félelmet és kényszert jelent.
Valakinek a döntéséből elszenvedett
hátrányt.

Az alázat az én döntésem, az én
nyitottságom. Elfogadom, hogy
valaki lehet nálam jobb, több. Rá-
csodálkozom, megfigyelem, és ke-
resem azt, hogy miben tudok tanulni
tőle. Fejhajtást, tiszteletet jelent.
Nem leértékelem magamat, hanem
kinyitom arra, hogy tanuljak a má-
siktól. Tiszteletet érzek, nem féle-
lemből, hanem csodálatból. Ha alá-

zattal vagyok jelen, ilyenkor mindig
tanulok. Mert képes vagyok tanulni.
Nem lehetek boldog alázat nélkül.

Legyen bennünk alázat, nyitott-
ság, tisztelet, rácsodálkozás min-
dennel kapcsolatban: a világgal, a
környezetünkkel, a természettel, a
munkánkkal, a másik emberrel!
Engedjük meg, hogy tanítson min-
ket a helyzet, amelybe kerülünk!
Fogadjuk el embertársainkat, ne
féljünk és ne ítéljünk! Ha így élünk,
akkor gyakoroljuk az alázatot, és
előbb-utóbb minden helyzet javunk-
ra fog válni. Némethi Erika önisme-
reti trénerrel sokat tanultam, aki
segített Jézus tanítását mai nyelvre
fordítani.

Szeptember 4. – Évközi 23. vasárnap – Lk 14,25-32 – Aki jobban szereti...

Szent Lukács szerint „Aki nem
gyűlöli apját, anyját... saját életét,
nem lehet a tanítványom”. Nyilván
kicsit nehezen értjük ezt a mondatot,
hiszen Jézus még az ellenséget is
szeretni parancsolta, kizárt, hogy a
saját családot gyűlölni javallotta
volna. Máté apostol ugyanezt a
gondolatot számunkra érthetőbben
fogalmazta meg: „Aki jobban szer-
ti apját, anyját, mint engem, az nem
méltó hozzám.”

Ellenkezhets-e bármilyen szeretet
Jézussal? Miért akar Jézus első
lenni? Ő, akit nem látunk, nem tap-
pintunk, hogyan előzhetné meg a
vér szerinti rokonainkat? Mennyi
értelme van ennek a szembeállítás-

nak? Kit kell jobban szeretnem,
Istent vagy a férjemet? Versenyez-
tetni kellene őket? Úgy vélem, kissé
hamis ez a kényszerű sorrendállítás.
Nem egymás után kell rangsorol-
nom őket, hanem mindenkit *Isten-
ben kell szeretnem!* A bennem lakó
Lélek keresi az egységet a másikban
lakó Lélekkel. Döntök. Egyidejűleg
Isten és a kapcsolat mellett.

Mitől más ez a szeretet, mint a
„hétköznapi”? Szerintem attól, hogy
az isteni szeretet feltétel nélküli.
Nem azért szeretlek, amilyen vagy,
illetve azért, amit teszel, hanem
egyszerűen elfogadlak és szeretlek,
ahogyan Isten is teszi velünk. Persze
ettől még fájhat, ha visszaélnék

ezzel a megbocsátó, újrakezdést
mindig lehetővé tevő hozzáállá-
ssal, de hát ilyen az isteni szere-
tet. Atyánknak is biztosan rosszul
esik, ha nem mellette döntünk, s
szabad akaratunkat éppen arra hasz-
náljuk, hogy ellene mondjunk. De
ettől még nem változik az Ő viszo-
nyulása hozzánk!

Persze emberi mivoltunkban
sokszor képtelenek vagyunk ilyen
mértékű szeretetre. Néha egy kap-
csolat annyira megromlik, hogy
még több rossz származik abból, ha
benne maradunk.

Hogyan lehetünk egyáltalán ké-
pesek arra, hogy Atyánk szereteté-
nek lenyomatai lehessünk? Bizo-

nyos, hogy nagyfokú Isten- és emberismeret kell hozzá. Istent első-sorban meghitt személyes együttléteimből ismerhetem meg, a Lélek bennem megszólaló szavából. Aztán az Írásokból, testvéreim gondolataiból, a természet engem megszólító csodáiból... Az emberismeret első lépése saját magunk folyamatos kutatása. Általában ugyanaz a karizmánk, mint a keresztünk, s ezt jó, ha átlátjuk. Például a nagybeszédű ember esetleg remekül meg tudja fogalmazni a gondolatait, lelkesen vigasztal, megnevetet stb. De nagy veszély, hogy belebeszél mások

véleményébe, viccet csinál abból is, amiből nem kellene, nem figyel oda igazán a másikra, mert már „remek” mondanivalóját fogalmazza magában. A halk szavú meg talán csodálatosan tud másokat meghallgatni, nem keveredik értelmetlen agresszív vitákba, megfontolt a hozzászólásaiban; ugyanakkor nem mindig mondja ki a véleményét, nem védi meg azt, akit bántanak, a békeség kedvéért inkább szőnyeg alá söpri a problémákat. S igaz ez a rendszertettől a munka fontosságán át az énidő mennyiségének meghatározásáig.

És hát a többi ember! Mondja is az ének: „Könnyű szeretni azokat, akikkel nem foglalkozunk sokat. De ó, az a néhány ember, akiket győzőnöm kell türelemmel...” Mennyi értelmetlen vitától, gyűlöletig menő minősítésektől mentenénk meg magunkat, ha el tudnánk hinni, hogy a másik ugyanúgy szereti Istent, embertársait, hazáját stb., mint én, s mégis más döntésekre jut. Higgyük el, ennek is szabad megtörténnie! Ha Istenünk engedi, hogy szabadon értelmezzük a velünk és körülöttünk lévő történeteket, akkor engedjük meg már egymásnak is!

Szeptember 11. – Évközi 24. vasárnap – Lk 15,1-32 – Elveszett? Soha!!!

A mai evangéliumi szakaszban csupa elveszetről olvashatunk: bárány, drachma s végül a tékozló fiú. De Isten szemében van-e egyáltalán elveszett ember? Azt mondják, nem lehet olyan mélyre süllyedni, ahová Isten felemelő keze ne érne le.

Döbbenet olvastam az egyik párt tervéről, amely szerint vissza kell állítani a halálbüntetést, a súlyos büntetést elkövetőket pedig „bérrabtartás” keretében Szibériába kell vinni, mert ott nem működik a strasbourgi bíróság, így a rabokat embertelen körülmények között is lehet tartani, amit meg is érdemelnek. S attól tartok, sok honfitársam egyet is ért velük. Mit szólnak ehhez mi, keresztények? S mi van azokkal, akik büntetésük letöltése után, minden igyekezetük ellenére sem tudnak visszaillusztrálni a társadalomba az előítéletek miatt? (Munkavállalás, albérlet, közösségi kapcsolatok stb.)

Harmadik éve vagyok tagja a Mécses Szeretetszolgálatnak, amely anonim módon vállal levelezést

Szeptember 18. – Évközi 25. vasárnap – Lk 16,1-13 – Könnyű?

Elengedés, megbocsátás. Semmi gond. Egy tisztességes kereszténynek ez nem lehet probléma!

Amikor összeházasodtunk, férjem nagymamája enyhén szkeptikus volt, hogy szeretett kisunokája vajon megfelelően el lesz-e látva? Így aztán rendszeresek voltak az ilyen kiszólások: „Jaj, de sápadt vagy fiacskám, eszel főtt ételt rendszeren? Van tiszta ruhád mindig?”, és hasonlók. Persze izgult azon is, hogy kisközösségi tevékenységem árthat unokája karrierjének. (Egyébként joggal). „Anyád” – gondoltam. Rengetegszer eszembe jutottak a szavai. S azon kaptam magam, hogy félnapokon át azon töprengem, hogy ha megint ilyeneket kérdez, akkor

olyan elítéltekkel, akiknek nincs más kapcsolattartójuk. A karantén ideje alatt lehetőségünk nyílt csoportos skype-találkozók szervezésére két szegedi börtönben. Bent is, kint is kb. 10-10 ember ül a képernyő előtt. Adott témákról beszélgetünk, megosztjuk egymással tapasztalatainkat, hitünket. Döbbenetes alkalmak ezek! Senki ne gondolja, hogy „jótékonykodunk”! Legalább annyit épülünk gondolatainkból, mint ők abból, hogy elfogadó, őket emberi méltóságukban tisztelő társakkal találkoznak. Nagyon sok megtérő van közöttük! Persze mondhatják, hogy könnyű ott bent jónak lenni! Pedig nem is annyira egyszerű! Abban a közegben békeséget teremteni, hálát adni, egymásnak örömet szerezni, a szabad időt értelmesen kihasználni, a rosszat jóval viszonzni még egy komoly kereszténynek is nagy kihívás. És hát sokan már kint is bizonyították, hogy nemcsak külsőségekből áll az Istenre találásuk. Van, aki már 21 éve levelezik a társával. Többen elvégeztek már több egyetemet, főleg a

teológiát, megtanultak minden szakmát, ami ott bent elérhető.

Az én levelezőtársam s egyben pótfiam hamarosan szabadul. A legutóbb azt írta, hogy Nagypénteken csak este eszik, mert a böjt az böjt. Mondja ő, aki hét éve folyamatosan éhes. (El is szégyelltem magam rendszeren.) Tele vagyunk tervekkel! Hát nem lesz könnyű menet!

Nem, nem hiszem, hogy lenne örökre elveszett ember!

S vajon én a helyemen vagyok-e? Kell-e engem keresnie Istennek? Ott és azt csinálom-e, úgy élek-e, ahogy az Úr megálmodta rólam? Vagy a szakadékokban, tövisek között, veszélyes meredélyeken kell kutakodnia utánam?

Istenünk, Atyánk türelmes. Nemcsak drukkol nekünk, hanem Lelkével vezet, buzdít, vigasztal. S legfőképpen: bizik bennünk. Bizunk mi is egymásban! Inkább éljenek vissza bizalmunkkal, mint hogy egy valakitől is megtagadjuk, aki pedig rászolgálna!

én majd azt mondom neki, meg még azt is stb. A pszichológiai irodalom „bosszúfantáziának” nevezi ezt. Persze azért sosem mondtam neki semmi bántót.

Egy nap bölcs Halász Bandi bácsim egyik mondása jutott eszembe egy régebbi történet kapcsán: „Ha csak egy lyuk van egy hajón, de nem tömök be, akkor az bizony elsüllyed. Ha egy ember is van az életedben, akire hosszú távon ellenségként, haraggal gondolsz, akkor léket kapott a kereszténységed.” Kemény szavak! Rá kellett jönnöm, hogy a dúlás-fúlás az én napjaimat teszi tönkre, magával hozva ennek minden következményét. Próbáltam keresni a jót a Nagymamában.

Imádkoztam érte. Kértem Istent, hogy segítsen, mert ez nekem egyedül nem megy. És szép lassan csitulnak az indulatok, öbenne meg az aggodalom. Már három gyerekünk volt, amikor a fülem hallatára újságolta egy ismerősének: „Nagyon félttem ettől a házasságtól, a sok gyerektől, egyebektől, de már látom, hogy egész flottul megy minden.” Na, ez végleg eltörölt bennem minden rossz érzést! Aztán az évek alatt jó barátok lettünk, kölcsönös örömeire egymásnak.

S ez a kis emlék milyen kis semmi bántásról szól! Mi ez ahhoz képest, hogy valakit megcsalnak, igazságtalanul bebörtönöznek, testileg vagy lelkileg megnyomorítanak?

A megbocsátás egy folyamat. Nem igaz, hogy egy kereszténynek nem szabad haragudnia, hogy a rossz érzéseket mint nem „illendőt” el kell nyomnia magában. De célszerű nagyon hamar elkezdni „dolgozni” azokon az érzelmeinken, amelyek

emésztenek, belülről mérgeznek. A tetteinken még csak-csak tudunk uralkodni. De ha nem jutunk el egy-egy személy vagy történés kapcsán a megbocsátásig, akkor iszonyú energiákat veszünk el a valódi és fontos tennivalóinktól, szeretteinktől.

Azóta folyamatosan figyelem magamat ez ügyben. Van-e olyan ember, aki ha becsönget, akkor nekem lesüllyed a gyomrom, és azt mondom „Jaj, ne”! Mert akkor bizony jócskán van még dolgom a Lélek segítségével.

Szeptember 25. – Évközi 26. vasárnap – Lk 16,19-31 – Szakadékokon átívelő hidak

A mai szentírási részben a dús-gazdag emberről, a szegény Lázárról és a köztük lévő áthidalhatatlan szakadékról olvashatunk.

A 90-es évek elején, a délszláv háború idején a fejünk felett szálltak el a mély bűgő hangú harci repülőgépek. Harkányi barátaink kofferokba pakolták legfontosabb holmikat, hogy bármikor indulni tudjanak. A több mint 400 éves mostari híd lebombázását követően közösségünk a Pécsi Nemzeti Színház előtt figyelemfelhívó tüntetést szervezett „Építsünk hidakat!” címmel. Tudjuk, nem sokat lendített a helyzeten, de legalább valami kicsit próbáltunk tenni az örülség terjedése ellen.

Szakadék – emberek között, népek között, Isten és ember között.

Menny és pokol között? Ez utóbbiról szól a szegény lázáros történet, de eme szakadék – ha van, és ilyen – áthidalásán mi nemigen tudunk dolgozni. De a többen bizonyosan! S Istenünk egész biztosan azt szeretné, hogy a teremtett világ, s benne az ember minél nagyobb egységben éljen. Igen, különbözőek vagyunk, s ez így szép. Szeretek kavicsgyűjteményt nézni, ahol minden darab más és önmagában tökéletes. Hát még az emberek! De a különbözőség nem indok arra, hogy a *másik ellenében* legyek különböző!

Isten Lelke mindannyiunkban ugyanaz. A bennünk megszólaló Jó képes egymásra találni!

Ez lehet az emberiség és a természet megmentésének egyetlen lehetősége. Ha sikerül a közvetlen

környezetemmel kiengesztelődve harmóniában élni, Krisztus „jó illatát” árasztva, akkor az ugyanúgy képes fertőzni, mint ez a fránya Covid. S ha a sok békességsziget összeérne, akkor megvalósulhatna Isten földi Országá. Erről azért nincsenek illúzióim, ahogy Jézusnak sem voltak. „Amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön” (Lk 18,8)? De arra azért van remény, hogy az acsarkodás, irigység, ellenségeskedés helyét zömében átvegye az egymásban jót keresés, az együttműködés és az empátia lelkülete. Legyünk hidak, melyek képesek összekötni a szakadék két oldalát!

A rugalmasság dicsérete

Jézus a pogányok lakta vidéken tartózkodott, amikor találkozott egy ott lakó asszonnal, aki leánya gyógyulásáért könyörgött hozzá. A Szentírás-magyarozók úgy tartják, hogy Jézus azért ellenkezett az asszonnal, hogy növelje a hitét. De arra is gondolhatunk, hogy Jézusban történt változás (Mk 7,24-30).

Lelkigyakorlatot tartottam sok évvel ezelőtt, amikor a ma elhangzott evangéliumot olvastuk a vasárnapi szentmisén, amelyen részt vettek a lelkigyakorlatozók. A prédikációban azt mondtam: Jézus emberi nagyságának tanúi lehetünk ebben a részben, mert eddig azt gondolta, hogy csak saját népéhez van küldetése, de a pogány asszonnal való párbeszéd rábresztette arra, mindenkihez küldetett. A lelkigyakorlatozók közül sokan megkritizáltak, ők azt állították, Jézusnak nem volt szüksége arra, hogy menet közben változtassa meg a gondolkodását, gyakorlatát, mert ő kezdettől fogva tudta, mit kell tennie.

Pedig Jézus nagyságát az mutatja, hogy menet közben tudott váltani a gondolkodásán, a gyakorlatán. A pogány asszony rádöbbentette, hogy a küldetése nemcsak saját népéhez szól, hanem mindenkihez. Az ilyen váltás nem megalázó, hanem gondolkodó, érzékeny lélekre vall.

Máshol is tapasztalhatjuk, hogy Jézus változtatott a módszerein. Kezdetben tömegeket tanított, de rájött arra, hogy kisebb közösségekben a munkája hatékonyabb, ezért 12 tanítványt választott magának, akiknek igazán át tudta adni tanítását.

Nyilvános fellépése után sok beteget gyógyított, néha úgy kellett elmenekülnie a csodaváró tömeg elől, s ekkor belátta, az ő igazi küldetése a tanítás. Ezután ez volt a döntő az életében.

Sokszor változtatni kell szokásainkon, módszereinken, ez a lelki rugalmasság jele. Példa: Avilai Szent Teréz azt tapasztalta, hogy a mindennap hűségesen elvégzett

elmélkedő imádság már nem építi a lelkét. Azonnal váltott, nem elhagyta, hanem egy másik imádságos módszert választott, a legnehezebbet, a szemlélődő imádságot, amit élete végéig gyakorolt.

Nem kell megjedni attól, ha belátjuk, valamilyen módszer nem hatékony, amit gyakorlunk, mást kellene választanunk. Példa: Első állomáshelyemen sok hittanosom volt. Követtem a teológián megtanult módszert: tanítás, feleltetés, dolgozatírás. Akkor történt, hogy az egyik kiváló kishittanos, aki mindent csillagos ötösré tudott, egyes dolgozatot írt. Amikor megkérdeztem az édesanyjától, hogy mi történt, ő könnyes szemmel csak ennyit mondott: Most hagyott el bennünket az édesapja. Ekkor döbbentem rá a megtanult, de addig fel nem ismert igazságra: a gyermekek felelete, dolgozata a pillanatnyi lelkiállapotukat tükrözi leginkább. Azonnal abbahagytam a feleltetést, a dolgozatírást, és gyakorolni kezdtem Don Bosco Szent János pedagógiai módszerét, amely azt mondja, hogy az imádság, munka, játék hármassága adja a jó hittanóra keretét. Utána mindezeket megtapasztaltam, és öröm volt hittanórákat tartani, amit a gyerekek is nagyon szerettek.

Újra és újra változtatni kell, aki nem így cselekszik, az megmerevedik.

Carl Gustav Jung, a nagy pszichológus úgy vélekedett: a változás legnagyobb ellensége a sikeres élet. Amikor azt gondolja valaki, minden a legnagyobb rendben megy, nincs szükség semmiféle változásra, egy idő után unalmas lesz, és elveszíti a hatékonyságát.

Jézus arra bátorít és buzdít minket: bátran változtassunk megmerevedett gondolatainkon, életünkön, hogy megfeleljünk az Isten rólunk alkotott elképzelésének, álmának.

Vincze József